

گروه‌های غیردولتی مسلح مقید به این مقررات و تعهدات شده‌اند، آنچه به‌عنوان تعهدات دولت‌های متنازع مقرر شده، در عمل هم‌زمان دربردارنده و موجد حقوقی ضمنی برای گروه‌های مسلح متنازع است.

بعداً در سال ۱۹۷۷ پروتکل الحاقی دوم مستقیماً و ماده ۱ (۴) پروتکل الحاقی اول، به واسطه تفسیر موسع، تعهدات حقوقی گروه‌های غیردولتی مسلح را مورد ملاحظه قرار دادند. بر خلاف ماده ۳ مشترک، پروتکل الحاقی دوم، بر اساس ماده ۱ (۱) این پروتکل، تنها بر نایاک بین یک دولت و گروه‌های مسلح قابل کاربست است، و نه چنین است مابین گروه‌های مسلح (Additional Protocol II, Art. 1(1) (1977)). ماده ۱ (۴) پروتکل الحاقی اول مقرر می‌دارد که «منازعات مسلحانه‌ای که در آن مردم در حال مبارزه علیه سلطه استعماری، اشغال خارجی یا رژیم‌های نژادپرست هستند منازعات بین‌المللی تلقی می‌شوند» (Additional Protocol I, 1977: Art. 1 (4)).

جدول ۲. شخصیت گروه‌های غیردولتی مسلح تحت حقوق بشردوستانه بین‌المللی قابل کاربست در عراق

Phases	Type of conflict	Legal personality of armed groups under applicable IHL in:
First phase	IAC- NIAC alongside	IAC (Article 1 (4) of API); NIAC (CA3 and APII)
Second phase	NIAC (Internalized IAC)	NIAC (CA3 and APII)
Third phase	Internal disturbances and tensions (Article 1 (2) APII)	NIAC (questionable); Non-IHL (IHRL and ICL)
Fourth phase	NIAC	NIAC (CA3 and APII)
Fifth phase	NIAC (The legitimate foreign interventions)	NIAC (CA3 and APII)
Sixth phase	IAC (Internationalized NIAC); NIAC alongside	NIAC (CA3); NIAC (APII: questionable); IAC (Article 1 (4) of API: questionable).

بر اساس جدول ۲، در منازعه عراق، شخصیت حقوقی گروه‌های غیردولتی مسلح تحت حقوق بشردوستانه بین‌المللی، به قرار زیر، قابل تفسیر است:

۱. فاز اول: ماده ۲ مشترک کنوانسیون‌های ژنو: آیاک بین ایالات متحده و دولت عراق؛ ماده ۱ (۴) پروتکل الحاقی اول: آیاک بین گروه‌های مسلح شیعه و نیروهای آمریکایی، به‌عنوان اشغالگر خارجی؛ ماده ۳ مشترک کنوانسیون‌های ژنو و پروتکل الحاقی دوم: نایاک بین گروه‌های مسلح، مانند سپاه بدر و رژیم صدام حسین. بنابراین، در این فاز، شخصیت حقوقی گروه‌های غیردولتی مسلح تحت ماده ۳ مشترک و پروتکل الحاقی اول و دوم قابل توجه است.